

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 545/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Čurillom, Hlavná 11, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6Tos/29/2023-334 z 20. septembra 2023 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6Tos/29/2023-334 z 20. septembra 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhol, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie 10 000 eur a náhradu trov konania. Zároveň ústavný súd požiadal o odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 33T/28/2018 z 27. februára 2020 (právoplatným 14. marca 2020, pozn.) bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu porušovania ochrany stromov a krov podľa § 306 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu okresný súd uložil trest odňatia slobody v trvaní jedného roka, výkon ktorého okresný súd podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov, a zároveň sťažovateľovi uložil trest zákazu činnosti vykonávania podnikateľskej činnosti na úseku lesného hospodárstva v trvaní 5 rokov.

3. Okresný súd uznesením č. k. 33T/28/2018-313 z 10. januára 2023 podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia uloženej mu rozsudkom okresného súdu č. k. 33T/28/2018 z 27. februára 2020 osvedčil.

4. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal prokurátor sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku zrušil prvostupňové uznesenie okresného súdu, podľa § 419 ods. 1 Trestného poriadku a § 50 ods. 4 Trestného zákona vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia uloženej mu rozsudkom okresného súdu č. k. 33T/28/2018 z 27. februára 2020 neosvedčil a trest odňatia slobody v trvaní jedného roka vykoná. Podľa § 50 ods. 8 Trestného zákona s použitím § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona krajský súd sťažovateľa na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že krajský súd napadnutým uznesením arbitrárne rozhodol o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Sťažovateľ zároveň v súvislosti s tvrdeným porušením práva na obhajobu namieta, že mu nebola poskytnutá primeraná lehota na vyjadrenie sa k sťažnosti prokurátora proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

8. Z ustanovenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

9. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

10. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

11. Podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a splnil povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom alebo zaplatiť dlh alebo zameškané výživné, ak boli uložené, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že sa trest odňatia slobody vykoná. Rovnako súd postupuje aj v prípade iných obmedzení alebo povinností podľa § 51 ods. 3 a 4 Trestného zákona, ak boli uložené. Ak sa odsúdený nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, príslušný súd rozhodne tak, aby výkony trestov odňatia slobody nasledovali plynule za sebou. Výnimočne môže súd vzhľadom na okolnosti prípadu ponechať podmienené odsúdenie v platnosti, hoci odsúdený konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne môže a) ustanoviť nad odsúdeným probačný dohľad a uložiť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo primerané povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4 Trestného zákona smerujúce k tomu, aby viedol riadny život; b) primerane predĺžiť skúšobnú dobu, nie však viac ako o dva roky, pričom nesmie prekročiť hornú hranicu skúšobnej doby ustanovenej v odseku § 50 ods. 1 Trestného zákona.

12. Krajský súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že sťažovateľ sa počas plynutia 24-mesačnej skúšobnej doby podmieneného odsúdenia dopustil až dvanástich konaní kvalifikovaných ako priestupky (5. mája 2020 obsluha mobilného telefónu – pokuta 30 eur, 17. júna 2020 dopravné značenie, doklady – pokuta 50 eur, 7. augusta 2020 porušenie pravidiel BaPCP – pokuta 20 eur, 11. septembra 2020 prekročenie najvyššej dovolenej rýchlosti – pokuta 20 eur, 17. novembra 2020 prekročenie najvyššej dovolenej rýchlosti – pokuta 100 eur, 19. novembra 2020 nerešpektovanie dopravného značenia – pokuta 30 eur, 1. apríla 2021 porušenie pravidiel BaPCP – pokuta 10 eur, 6. júna 2021 prekročenie najvyššej dovolenej rýchlosti – pokuta 20 eur, 16. júna 2021 prekročenie najvyššej dovolenej rýchlosti – pokuta 100 eur, 29. júna 2021 porušenie pravidiel BaPCP – pokuta 30 eur, 20. decembra 2021 prekročenie najvyššej dovolenej rýchlosti – pokuta 60 eur, 29. decembra 2021 neuposlušnosť pokynu vyplývajúceho z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia – pokuta 10 eur). Nadväzujúc na uvedené krajský súd v napadnutom uznesení poukázal, že jednými zo základných znakov vedenia riadneho života je aj dodržovanie právneho poriadku. V súlade s dlhodobo ustálenou súdnou praxou síce platí, že za určitých okolností ani odsúdenie dokonca za trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe rozhodnutie o osvedčení odsúdeného, resp. o ponechaní podmieneného odsúdenia v platnosti automaticky nevyklučuje, avšak nariadenie výkonu podmieneného odloženého trestu predpokladá, že odsúdený porušil jeho podmienky takým

spôsobom, že jeho ponechanie v platnosti by bolo v rozpore s účelom trestu. Pri posudzovaní okolností odôvodňujúcich takýto postup pritom treba hodnotiť všetky skutočnosti, ktoré v priebehu plynutia skúšobnej doby nastali a ktoré majú význam pre rozhodnutie, či ponechať podmiennečné odsúdenie v platnosti, resp. rozhodnúť o osvedčení/neosvedčení vrátane celkového správania odsúdeného a charakteru a závažnosti dôvodov, ktorými dal príčinu na rozhodovanie o nariadení výkonu pôvodne podmiennečne odloženého trestu odňatia slobody. V tejto súvislosti krajský súd konštatoval, že ak podmiennečne odsúdený v skúšobnej dobe závažným spôsobom poruší právne normy, najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin alebo bol priestupkovo postihnutý za väčšie množstvo protiprávnych konaní, ako je tomu aj v prípade sťažovateľa, svedčí to spravidla, že sa neosvedčil, že podmiennečné odsúdenie nesplnilo svoj cieľ a že podmiennečne odložený trest treba vykonať. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľ v priebehu plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia nežil riadnym spôsobom života, ktorého esenciálnou súčasťou je aj dodržiavanie právneho poriadku, pretože sa dopustil viacerých protiprávnych konaní, za ktoré bol aj právoplatne priestupkovo postihnutý, čo odzrkadľuje postoj sťažovateľa k jeho predchádzajúcemu odsúdeniu, rešpektovaniu právnych noriem a poskytnutiu šance viesť riadny život na slobode. Práve množstvo spáchaných priestupkov (pričom mu boli ukladané aj vysoké pokuty) svedčí podľa názoru krajského súdu o tom, že sa sťažovateľ nenapravil a na jeho prevýchovu bude potrebné vplývať výkonom uloženého trestu odňatia slobody, keďže je zjavné, že sťažovateľ nerešpektuje právne normy, na základe ktorých má viesť riadny život, a dopustil sa viacerých protiprávnych konaní. Vzhľadom na uvedené krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že sťažovateľ počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia nevyužil možnosť, ktorá mu podmiennečným odsúdením bola daná, a zjavne v skúšobnej dobe nevedol riadny život. Sťažovateľ, hoci dostal možnosť preukázať, že povedie riadny život, že dokáže rešpektovať právne predpisy tejto spoločnosti, tieto ignoroval. Z uvedeného je podľa názoru krajského súdu zrejmé, že podmiennečným odsúdením nebol u sťažovateľa naplnený účel tohto inštitútu a za tejto situácie neprichádza do úvahy iné rozhodnutie ako o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia a o nariadení výkonu trestu odňatia slobody, ktorého výkon bol sťažovateľovi pôvodne podmiennečne odložený. V súvislosti s hodnotením osoby sťažovateľa krajský súd poukázal aj na skutočnosť, že podľa odpisu z registra trestov má v ňom sťažovateľ 6 záznamov a aj keď sa v piatich prípadoch na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, je zrejmé, že nejde o osobu, ktorá by sa dostala do rozporu so zákonom po prvýkrát. Sťažovateľ si tak musel veľmi dobre uvedomovať, že páchanie ďalšej, hoc aj menej závažnej protiprávnej činnosti, môže mať za následok prijatie účinných trestnoprávnych opatrení proti nemu. Sťažovateľ teda nevyužil možnosť danú mu zo strany štátu, aby svojím riadnym životom počas skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia preukázal polepšenie. Podľa názoru krajského súdu ani sťažovateľom uvádzané skutočnosti o jeho osobných a rodinných pomeroch nie sú samy osebe a ani nemôžu byť až tak zásadnými okolnosťami, ktoré by mohli byť dôvodom, aby súd rozhodol o jeho osvedčení sa. Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľ vlastným zavineným konaním dal príčinu na premenu jeho trestu. Aj keď sa sťažovateľ počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia nedopustil ďalšieho trestného činu, nemožno za bezúhonné považovať správanie sťažovateľa, ktorý v priebehu dvoch rokov plynutia skúšobnej doby spáchal až dvanásť priestupkov, a je preto namieste, aby sťažovateľ prevzal zodpovednosť za svoje protiprávne konanie. Z uvedených dôvodov sa krajský súd

nestotožnil s prvostupňovým rozhodnutím okresného súdu a sám rozhodol, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil a trest odňatia slobody vykoná.

13. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že závery krajského súdu nemožno považovať za neodôvodnené či za prejav sťažovateľom tvrdenej svojvôle krajského súdu. Z uvedenej právnej úpravy aplikovanej v právnej veci sťažovateľa vyplýva, že predpokladom na vyslovenie, že odsúdený sa osvedčil, je okrem uplynutia skúšobnej doby ustanovenej odsudzujúcim rozhodnutím zároveň aj skutočnosť, že odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a splnil uložené obmedzenia a povinnosti. Krajský súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že sťažovateľ všetky uvedené podmienky nesplnil, keď v tomto kontexte, vychádzajúc zo svojich skutkových zistení, konštatoval, že sťažovateľ počas plynutia skúšobnej doby spáchal početné priestupky.

14. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto uznesenia bez toho, aby bolo potrebné tieto skutočnosti ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu samy osebe dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či sťažovateľ preukázal, že v skúšobnej dobe viedol riadny život, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia sťažovateľom namietaného uznesenia krajského súdu. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd v ňom náležite vysvetlil dôvody, na základe ktorých bolo rozhodnuté o neosvedčení sa sťažovateľa. Presentovanú argumentáciu krajského súdu ústavný súd hodnotí ako zrozumiteľnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov, judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a zmyslom aplikovaných právnych noriem.

15. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom tohto práva neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy:

16. Pokiaľ ide o sťažovateľom tvrdené porušenie práva na obhajobu, vo vzťahu ku ktorému namieta, že mu nebola poskytnutá primeraná lehota na vyjadrenie sa k sťažnosti prokurátora proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že táto časť ústavnej sťažnosti je už *prima facie* zjavne neopodstatnená.

17. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na samotné odôvodnenie ústavnej sťažnosti, v rámci ktorého sťažovateľ v podstatnom uviedol: „... obhajcovi odsúdeného bolo uznesenie prvostupňového súdu zo dňa 10. 01. 2023 právne relevantným spôsobom doručené až 03. 05. 2023 a tento bol v súlade s dikciou ustanovenia § 314 Trestného poriadku vyzvaný k vyjadreniu sa k odôvodneniu sťažnosti Okresnej prokuratúry Prešov podaním zo dňa 25.05.2023. Obhajca odsúdeného podaním zo dňa 13. 06. 2023 poukazujúc na čerpanie dovolenky na zotavenie žiadal

súd o poskytnutie primeranej lehoty na samotné vyjadrenie k sťažnosti prokurátora s tým, že stanovisko súdu doručí v lehote 20 dní. Následne podaním zo dňa 05. 09. 2023 obhajca odsúdeného žiadal poskytnúť primeranú lehotu s tým, že stanovisko súdu doručí súdu v lehote 15 dní, teda najneskôr do 20.09.2023. Prvostupňový súd podaním zo dňa 11. 09. 2023 vyzval obhajcu odsúdeného, aby obratom pod hrozbou poriadkovej pokuty doručil stanovisko k sťažnosti prokurátora a následne 13.09.2023 spisový materiál predložil Krajského súdu v Prešove, ktorému bol tento doručený 14.09.2023.“

18. Z uvedeného vyplýva, že napriek výzve okresného súdu z 25. mája 2023 sa sťažovateľ k predmetnej sťažnosti vôbec nevyjadril, ale až po uplynutí viac ako dvoch týždňov od doručenia tejto výzvy jeho obhajca podaním z 13. júna 2023 okresnému súdu oznámil, že sa vyjadrí v lehote 20 dní (t. j. do 3. júla 2023), ale ani v tejto lehote (ktorú si obhajca sťažovateľa sám určil) sa obhajca sťažovateľa k predmetnej sťažnosti prokurátora nevyjadril, keďže po uplynutí ďalších dvoch mesiacov podaním z 5. septembra 2023 oznámil okresnému súdu, že sa vyjadrí v lehote 15 dní (t. j. do 20. septembra 2023), pričom z odôvodnenia ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by obhajca sťažovateľa toto vyjadrenie okresnému súdu do 20. septembra 2023 aj reálne podal.

19. Možno tak konštatovať, že od výzvy okresného súdu na vyjadrenie (t. j. od 25. mája 2023) až do prijatia napadnutého uznesenia krajského súdu (t. j. do 20. septembra 2023) mal sťažovateľ takmer 4 mesiace reálnu možnosť, aby sa k predmetnej sťažnosti prokurátora vyjadril, avšak túto možnosť efektívne nevyužil. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že mu nebola poskytnutá primeraná lehota na vyjadrenie sa k predmetnej sťažnosti prokurátora. Uvedené vylučuje, aby ústavný súd vyhodnotil napadnuté uznesenie krajského súdu ako rozhodnutie porušujúce základné právo sťažovateľa na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, a preto ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru:

20. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienene odložený, keďže v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisí s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol zároveň podmienene odložený). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienene odložený (II. ÚS 32/2021). Vzhľadom na tento záver ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru:

21. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené aj jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o tomto porušení odvodzuje od namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1 ústavy, resp. práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru. Ústavný súd preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.5. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy:

22. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že predmetné ustanovenia ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky, vyjadrujúce princíp právneho štátu, princíp právnej istoty, princíp neviazanosti nijakou ideológiou ani náboženstvom a princíp dodržiavania medzinárodných záväzkov. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie sťažovateľom označených základných práv napadnutým uznesením krajského súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel, pretože sú súčasťou základných princípov právneho štátu a vzhľadom na to nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych konaniach (napr. I. ÚS 8/97, II. ÚS 821/00, IV. ÚS 55/2018). Vzhľadom na tento záver ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.6. K návrhu na odklad vykonateľnosti:

23. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

24. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

25. Pokiaľ ide o sťažovateľov návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z predchádzajúcich bodov odôvodnenia tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade nie sú splnené predpoklady stanovené § 129 zákona o ústavnom súde na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, a preto ústavný súd návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

26. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu